

Wie op zondag 7 juni naar de kerk kwam, zal zich verbaasd hebben over de prachtige bloemen die het altaar sierden. Had onze bloemengroep een lotje uit de loterij gewonnen, had Wilhelmentje een extra bloemendonation gedaan, of was er iets anders aan de hand?

Dat laatste klopt! Op zaterdagmiddag voorafgaand, was een gouden bruidspaar, samen met Pastor Kees Michielse, de feestelijkheden begonnen met een viering uit dankbaarheid voor het verleden, met een knipoog naar de toekomst!

Het leek uw verslaggever een aardig idee om dit bruidspaar op de koffie te vragen.

Hij was mede nieuwsgierig gemaakt omdat de aankondiging van het feest in het Engels was gesteld.

De bruidegom uit Mill en de bruid uit Twello blijken namelijk een belangrijk deel van de 50 jaar die ze samen hebben beleefd, te hebben doorgebracht in het buitenland. Nog niet zo lang geleden hebben ze zich in Cuijk gevestigd en ze zijn inmiddels trouwe bezoekers van de Jozefkerk.

Het gaat hier om het echtpaar Frans en Toos van Hoof.

Frans is in 1932 geboren in Mill en Toos even later in het Gelderse Twello.

De grootvader van Frans had een 'keuterijtje' in Hoogeloon in de Kempen. Voordien was hij brouwmeester in Vessem, maar toen de brouwerij failliet ging stond de oude Frans op straat. Omdat hij wilde trouwen kocht hij voor 1000,- gulden het boerderijtje met een lap grond van z'n wat meer gefortuneerde schoonouders en kon ermee aan de slag. Grootvader Frans was een 'doorzetter' en hij ontgon telkens een bunder grond, overwonnen op de hei. Hij werd daarin zo'n expert dat de gemeente Hoogeloon hem later aanstelde om jonge boeren van advies te dienen bij het uitbreiden van hun landbouwgronden. Het grootouderlijk gezin bestond naast een aantal zussen, die gewoon thuis bleven, uit twee jongens. Oom Piet kreeg het boerderijtje, inclusief de zussen die niet getrouwd waren, en Johan, geboren in Vessem in 1896, mocht enkele diploma's halen in het verwerken van melk. Piet maakte later van de boerderij een bloembollenbedrijf.

Waarom dit verhaal?

Na het behalen van de diploma's kreeg Johan een baantje op de 'melkfabriek' in Hoogeloon.

En melk heeft in het hele leven van zijn zoon Frans, onze koffiegast, een zeer belangrijke rol gespeeld.

Daarom!

In 1925 werd Johan, toen 29 jaar oud en nadat hij een paar jaar assistent directeur was van de melkfabriek in Erp, directeur van de coöperatieve zuivelfabriek Sint Willibrord in Mill. Wat iedereen nog 'melkfabriek' noemde, werd binnen de kring der deskundigen deftig 'zuivelfabriek' genoemd. In iedere plaats of regio van enige betekenis was in die tijd wel een coöperatieve melkfabriek te vinden, tot zelfs in Linden.

In Cuijk was er naast de fabriek van de boeren, Sint Maarten aan de Grotestraat, ook nog de particuliere zuivelfabriek Lacto, het latere Nutricia.

Nadat de kleinere fabrieken in het Land van Cuijk waren afgefallen, fuseerde begin jaren vijftig de Sint Maarten met de Sint Willibrord en de melkfabriek Cunera in Beugen tot de CMB coöperatie.

Later kwam daarvoor in Beugen de grote kaasfabriek van de coöperatieve zuivelgigant Campina tot stand.

Vader Johan van Hoof en z'n vrouw Maria Muselaers, kregen een gezin met 10 kinderen. Na 4 zussen kwam Frans in 1932 in Mill ter wereld als de oudste zoon. Vader had de vierde dochter maar Francisca genoemd, naar zijn vader, omdat hij het niet vertrouwde of er ooit nog een zoon geboren zou worden.

Hij werd evenwel op z'n wenken bediend met een zoon!

Na een succesvolle lagere school werd Frans al in de zesde klas naar de voorbereidingsklas van het klein seminarie in Sint Michielsgestel gestuurd, waarna hij 'zonder voldoende roeping', terecht kwam op de handelsschoolafdeling van het zeer bekende internaat "Ruwenberg" in die plaats. Duizenden katholieke jongetjes uit heel Nederland hebben hun jeugd op dat internaat doorgebracht.

Na de Ruwenberg, vanaf 1950, diende Frans als soldaat bij de luchtmacht, eerst in Nijmegen en later in Gilze Rijen en op de vliegbasis Volkel. Hij wilde graag piloot worden, maar werd daarvoor niet goedgekeurd.

Na de dienstitijd kreeg Frans een baantje bij zijn vader op de fabriek. Daarbij pakte hij z'n studie weer op en bekwaamde zich via opleidingen in Nijmegen en Eindhoven in biologie en chemie. Hij raakte zodoende op analistenbasis geschoold. Hij wilde verder in de wetenschap van de voedingsmiddelenvoorziening en de voedseltechnologie.

In 1954 trad hij in dienst bij Sterovita, een grote firma voor de fabricage van melkproducten in Breukelen. De fabriek produceerde veel voor het Amerikaanse leger in Duitsland, maar ook voor de US militairen op vele andere plaatsen in de wereld.

De firma besloot in 1956 om in Tripoli in Libië een fabriek neer te zetten ten behoeve van de Amerikanen die toen nog in Libië en in vele andere landen in Noord Afrika vliegvelden hadden.

Men maakte in die fabriek van in Nederland gewonnen botervet en magere melkpoeder (goed houdbaar tijdens lang transport) opnieuw drinkmelk en andere zuivelproducten, zoals yoghurt en room. Frans werd gevraagd daar in Libië de technologie en het productieproces te ontwikkelen. Libië werd nog geregeerd door koning Idris, die in 1951 de onafhankelijkheid had uitgeroepen. In 1969 nam kolonel Ghadaffi de macht in Libië over en de Amerikanen werden het land uitgezet.

Frans had overigens al na 8 maanden de zaken daar geregeld en kwam weer terug in Nederland.

Van 1957 tot 1959 was hij vervolgens bij Sterovita hoofdmanager van de laboratoria van de bedrijven in den Haag en Leiden. Hij woonde in den Haag. Tijdens de weekenden ging hij vaak met de trein naar huis en al een paar keer had hij in dezelfde trein een meisje gezien waarmee hij op 10 mei 1958 in contact kwam. Een heel verhaal, gelooft u mij! Ze bleek Toos van den Belt te heten en de dochter van een aannemer in Twello te zijn. Ook Toos was op kostschool geweest en wel op Mariagaarde in Aarle Rixtel. Een jaar opleiding tot huishoudster in Steenwijkerwold voldeed haar daarna niet en ze ging naar de Vroedvrouwenschool in Heerlen. Deze school werd bestuurd door de gedreven gynaecoloog dokter Mastboom, de latere hoogleraar verloskunde in Nijmegen. Van 1954 tot 1957 studeerde Toos algemene verpleegkunde in het Canisiusziekenhuis in Nijmegen. Eigenlijk wilde ze als leek naar de missie in de ontwikkelingslanden. Ze was er klaar voor, maar Mastboom vroeg haar om mee te gaan naar het Johannes de Deo ziekenhuis in den Haag, als medewerkster bij al zijn wetenschappelijk onderzoek. Ze woonde twee jaar in den Haag en ging ieder weekend met de trein naar huis. Het gevolg was dat Frans en Toos in juni 1959 trouwden.

En Toos kon meteen mee naar de tropen. Frans was namelijk gevraagd om namens Sterovita, dat inmiddels ook kennis en technologie exporteerde, in het gebied van de Great Rift Valley in Kenia als 'Chief Chemist' een aantal laboratoria op te zetten voor een Keniaanse zuivelcoöperatie van 12 fabrieken, verspreid over Kenia en Uganda. Ze hebben in Kenia een prachtige tijd beleefd, al was de start erg primitief, in een oud vervallen huis in Naivasha. Vader van den Belt had als huwelijkscadeau een nieuwe Volkswagen gegeven want hij vreesde dat ze anders misschien 's zondags niet in de kerk konden komen. Dat was goed gezien want deze door en door katholieke jongehuwden moesten ter kerke naar een plaatsje zo'n 60 km verderop. In 1960 is dochter Trudy geboren in het 'War Memorial Hospital' in Nakuru. Na twee jaar vertrouwden ze de politieke situatie in het land niet langer, na de Onafhankelijkheidsverklaring. Ze konden kiezen voor een reis naar Australië om nieuw werk te zoeken of naar Nederland terugkeren. Twee reizen zat er niet aan !

Toos wilde wel naar Holland. Frans zat even zonder werk. Niet omdat hij geen werk kon krijgen, maar telkens als hij solliciteerde zei men: "Ja, alles goed en wel, maar jij bent na twee jaar toch weer weg!".

Hij hielp een tijdje mee op het bedrijf van schoonvader in Twello, waar dochter Monica geboren is. Na enige tijd kwam Frans terecht bij 'Bordens International', een zuivelfabrikant van babyvoeding in poedervorm, veel voor de Afrikaanse markt. Hij kreeg de leiding over het centrale laboratorium in Zeist, voor Europa en Afrika. Borden stopte in Holland en ze namen Frans voor 8 maanden mee naar Denemarken. Frans ging met z'n jonge gezin wonen in Maarn.

Hij werd inmiddels de 'Trouble Shooter' van het bedrijf genoemd en was overal inzetbaar met zijn kennis en ervaring en zijn gerichtheid op praktische oplossingen. Zo werd hij twee jaar in Ierland ingezet, waar zoon John geboren is. Toen Bordens werd ingelijfd door Express Dairy vertrokken ze voor een functie naar Engeland. In de Engelse Midlands werd zoon Francis geboren terwijl Frans diverse functies in de zuivel bekleedde. Hij vervolgde zijn glanzende carrière met succes.

Express Dairy ging weer op in Grand Metropolitan waarvoor Frans van 1986 tot 1988 ook nog bijna twee jaar werkte in Californië in Amerika. Een groot en zeer effectief zuivelbedrijf wilde niet lopen zoals het zou moeten en Frans trad weer op als effectieve 'trouble shooter'. Elke liter melk werd tot aan de laatste druppel omgezet in nuttige producten. Het bedrijf is inmiddels verdrievoudigd! Frans is een man van grote

betekenis geweest in de technologie van de zuivelindustrie. Research and Development waren zijn lust en zijn leven.

In 1991 ging hij met pensioen in Engeland. Maar deze rustige man, met een grote mate van onrust in zijn gemoed, wist niet van ophouden. Frans en Toos startten een gastenhuis met 7 appartementen in een oude pastorie ergens in Zuid Wales. Ze kenden de streek goed want ze hadden daar een huis voor de vakanties met de kinderen.

In 2007 stopten ze ook daarmee en ze besloten naar Nederland terug te gaan.

Hun kinderen Trudy en John wonen in Engeland, Monica woont in Nederland en Francis in Stellenbosch in Zuid Afrika. Samen hebben ze 12 kleinkinderen, allen in blakende gezondheid.

De kinderen stonden erop dat ze centraal bereikbaar zouden wonen en toen viel hun oog op Cuijk.

Daar wonen ze op de Lavendel en hebben het er erg naar hun zin.

Ze zijn, waar ze ook gewoond en gewerkt hebben, altijd trouwe katholieke kerkbezoekers gebleven.

Zo ook in Cuijk, waar ze zich koesteren aan de warmte waarmee ze in de Jozefkerk door Pastor Kees en zijn mensen ontvangen worden.

Met veel plezier en dankbaarheid hebben ze onlangs dus hun gouden huwelijksfeest gevierd, zoals gezegd met een start in de Jozefkerk.

Wij wensen hen toe dat ze nu eindelijk op de Lavendel eens de rust gevonden hebben om in alle gezondheid nog een groot aantal jaren in ons midden te blijven wonen. En dat ze af en toe een steentje willen bijdragen in het vrijwilligerswerk. Maar het is natuurlijk logisch dat we dat niet helemaal 'vertrouwen'. Zou het werkelijk het laatste station zijn? Wij hopen in ieder geval van wel!